

Hit Élet

Szigliget

2010/9. 49.

KARÁCSONY

Boldog, akinek a Karácsonyt megelőző négy hét az Advent (Úrjövét) Krisztusra várakozó-vágyakozó állapotában telt. Igaz, hogy Jézus, a Szabadító, már régen megszületett és Evangéliumát (Örömhírét) tanító és megváltó feladatát elvégezve feltámadt és visszatért az Atyához, de ígérete szerint velünk van a világ végezetéig. Igen, bennünk él a Szentlélek által, ha engedjük élni!

Az igazi Karácsony a bennünk újra megszülető Jézus Krisztus ünnepe. Mert nem elegendő „Krisztus-tudatú”-nak vallani magunkat, hanem „Krisztus-szívű” kereszténnyé kell alakulnunk a Szentlélek által. Ezen az úton segít Boldog Kalkuttai Teréz anya tanácsa:

A csönd gyümölcse az imádság,
az imádság gyümölcse a hit,
a hit gyümölcse a szeretet,
a szeretet gyümölcse a szolgálat,
a szolgálat gyümölcse a béke.

Igen, életünk békéjét csak az ilyen szolgálat hozza meg, amely bennünket Isten békéjének eszközévé emelhet. Ezért imádkozott Assisi Szent Ferenc, Boldog Kalkuttai Teréz anya és Roger testvér az alábbi módon:

Uram, tégy engem a Te békéd eszközévé, hogy
ahol gyűlölet van, oda szeretetet vigyek,
- ahol sérelem van, oda megbocsátást, - ahol széthúzás, oda egyetértést,
- ahol tévedés, oda igazságot, - ahol kétség, oda hitet, - ahol kétségbeesés, oda
reményt, - ahol sötétség, oda világosságot, - ahol szomorúság, oda örömet.

Hogy ne vigaszt keressek, hanem vigasztaljak,
- hogy ne megértést keressek, - hanem másokat értsek meg,
- hogy ne engem szeressenek, - hanem szeretetet gyűjtsak.

Mert amikor adunk, akkor kapunk, - amikor megbocsátunk, nyerünk bocsánatot, -
mikor meghalunk, születünk meg az örök életre.

A Szentestén csak úgy lehetünk igazán együtt, ha az Ünnepeket is köztünk van.
Mert az Úr Jézus Krisztus nélkül nincs Karácsony, de Ővele köztünk van Isten Országá. Ahogy Szent Pál apostol írta (*Róm 14,17*)

Hiszen az Isten Országá nem eszem-iszom,
hanem igazságosság, béke és öröm a
Szentlélekben.

Sz.Im.

A csavargó

Karácsony napján történt. Los Angelesből San Franciscoba utaztunk, hogy az ünnepeket férjem szüleinél töltsük el. Péntek este indultunk, ez évben ugyanis szombatra esett Szenteste, és vasárnapra Karácsony első napja. Hogy hétfőn már dolgozni tudjunk, már vasárnap vissza kellett indulni, hiszen Los Angeles 600 km-re volt. Általában 8 órára van szükség ehhez a távolsághoz. A gyerekekkel együtt azonban mintegy 14 órás kemény próba állt előttünk. Mikor már nem bírtuk tovább, egy gyorsétteremben megálltunk, hogy együnk valamit. A helység hat benzinkútból és három ütött-kopott étteremből állt. Ezek közül az egyikbe tértünk be az utazástól kimerülten.

Egyéves kis csemeténket, Eriket elhelyeztem egy magas gyerekülésben, közben körülnéztem: "Vajon ki tartózkodik Karácsony napján ilyen helyen? Krisztus születésének reggelén? Mit keresek én itt Üdvözítőm születése napján? Ma még ünnepelni kellene, a családdal és a barátainkkal tölteni a napot, hálát adni Istennek a kellemes életért, melyben Ő vezet, és melyet sok kis szolgálat tesz értékessé!" Miközben leültünk, és az étlapot nézegettük, gondolataim messze kalandoztak. "Vajon ki olyan boldog ebben a teremben, mint mi? Kedves gyermekek, egy boldog házasság, biztos megélhetés, és mindenekelőtt a hit, amely védőpajzsunk lehet bármilyen helyzetben. Az étterem szinte üres volt. Mi voltunk az egyetlen család. A mieinken kívül nem voltak gyermekek. A többi vendég sietve evett, halkán beszélgettek, talán mindannyian érezték, hogy egy ilyen napon senkinek sem lenne szabad itt lenni. Ezen a napon még a hitetlenek is megállnak egy kicsit, hogy a békéről és barátságról beszélgessenek. Gondolataim fonálát Erik boldog gügyögése szakította meg: "Tetete!" Kis kezecskéjével a gyermekülés fém asztallapját csapkodta. Tekintetében csodálkozás tükröződött, szemei tágra nyíltak, fintorgott, és közben fogatlan ínycimkét mutogatta. Kuncogott és prüszkölt - és akkor észrevettem derűtségének okát - és először nem hittem a szememnek. Egy rongyos, gyűrött kabát, nyilvánvalóan évekkal ezelőtt volt új, agyonhordott, mocskos, foltos. Egy kitérdesedett nadrág, mely a pipaszár lábakat lengte körül félárbócosan. A cipő maradékaiból előkandikáló lábujjak, ing, melyről hiányzott a nyak. Aztán egy semmihez nem hasonlítható arc, a szája pont olyan fogatlan, mint Eriké. Zsíros, kócos haj, szőrös arc, s az orr olyan barázdás, mint a frissen szántott föld. Csontos kezével integetett: "Na, te csöppség! Látlak ám, haver!" Összenéztünk férjemmel: "Most mit csináljunk? Szegény szerencsétlen!" Erik tovább nevetgélt és válaszolt: "Tetete!" Minden szava visszhangra talált. A pincérnők is felfigyeltek, és néhány vendég a szomszédos asztaloknál már a torkát köszörülte. A csavargó és a kisfiam kettőse feltűnést keltett. Egy falatot toltam Erik elé. Ő szétkente az asztalkáján. "Miért pont én?" sóhajtottam csendben. Megjött az étel, de a társalgás folyt tovább. Az öreg ágyrajáró átkiáltott a termen: "Akarsz almáspitét? Szereted a túróspalacsintát? Nézzétek! Szereti a túróspalacsintát!" Senki nem mulatott rajta. Alkoholista volt a pali és idegesítő. Mérgező voltam. Dennis, a férjem szégyellte magát. Még a hatéves fiunk is azt kérdezte: "Miért beszél ez az ember olyan hangosan?" Némán ettünk - Eriket kivéve, aki mindent beleadott csak azért, hogy egy országúti vándor tetszését megnyerje.

Lassan betelt a pohár. Megfordítottam a gyerekülést. Erik üvöltve forgolódott, hogy öreg barátját láthassa. Ez már aztán sok volt. Dennis a pénztárhoz indult, hogy fizessen, és így szólt: "Fogd Eriket! A parkolóban találkozunk." Kiemeltem Eriket az ülésből, és megcéloztam a kijáratot. Az öreg szétvetett lábakkal, várakozóan ült pontosan a kijárathoz vezető út mentén. "Istenem, hadd jussak ki innen, mielőtt megszólítaná Eriket, vagy engem!" Siettem az ajtó felé. Hamar kiderült azonban, hogy sem Isten, sem pedig Erik nem így gondolta. Abban a pillanatban Erik, szemét legjobb barátjára függesztve, hátrahajolt és karjait a tipikus "Vegyél fel!" kisgyermeki tartásba lendítette. Míg azon igyekeztem, hogy ne ejtsem el gyermekemet és megtartsam egyensúlyomat, egy pillanatra szemtől szembe találtam magam az öregemberrel. Erik kitartóan emelte karjait felé. A csavargó kérdően és esengően tekintett rám. "Megengedi, hogy karjaimba vegyem a gyermekét?" Válaszolni sem volt időm, Erik már a férfi karjaiban volt. Egyszerre kiteljesedett az idős ember és a kisgyermek szeretete. Erik a teljes bizalom, a szeretet és az odaadás gesztusával hajtotta a férfi rongyos vállára kis fejcskáját. Amaz lehunyta szemét, és láttam pillái alatt az előbukkanó könnyeket. Munkában megvénült, koszos kezeivel átölelte fiam testét, és megsimogatta hátát. Talán még soha nem mélyült el ilyen rövid idő alatt ilyen mértékben két ember között a szeretet. Az öreg így tartotta egy pillanattig karjában a gyermeket.

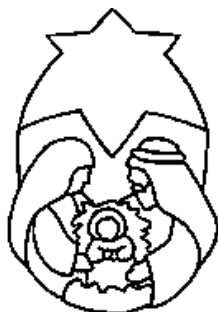
Keletlenül adta vissza magától Eriket, vágyakozva, mintha fájdalmat okozna ezzel magának. Átvettem a gyermeket. Mégegyszer megszólított a férfi: "Isten áldja meg önt, asszonyom! Karácsonyi ajándékot kaptam öntől." Nem fért ki más a torkomon, csak egy "köszönöm". Erikkal a karomban mentem az autóhoz. Dennis csodálkozott, hogy miért sírok és szorítom magamhoz Eriket, és miért motyogok: "Istenem, Istenem! Bocsáss meg nekem!" Öt év telt el az esemény óta, de egyetlen kis részletet nem felejtettem el belőle. Isten tette fel a kérdést: "Kész vagy fiadat egy pillanatra átadni?" - miközben Ő örökre átadta nekünk Fiát. "Kész vagy megalázkodni olyan helyen is, ahol nem ismernek, hogy valakit boldoggá tégy?" Krisztus szeretete volt az, amely egy kisgyermek ártatlanságában nyilvánult meg, aki nem ítél; a gyermek az emberszívet látta, az anya csak a mocskos ruhát. Cselekedetek nélküli hit volt. Egy keresztény, aki vak, és egy gyermek, aki látott. Ha visszaforgathatnám az idő kerekét, és azt a pillanatot mégegyszer átélhetném, vajon mit tennék? Talán csak egyszerűen mellé ülnék, meghallgatnám, gyermekemet karjaiba tenném, tartsa addig, ameddig ő szeretné.

Nancy Dahlberg

Juhász Gyula

Betlehemes ének

Ó, emberek, gondoljatok ma rá,
Ki Betlehemben született ez este
A jászol almán, kis hajléktalan,
Szelíd barmok közt, kedves bambinó,
Ó, emberek, gondoljatok ma rá:
Hogy anyja az Úr szolgáló leánya
És apja ács volt, dolgozó szegény
S az istállóban várt födél reájuk.

Ó, emberek, gondoljatok ma rá,
A betlehemi kiseded jászolára,
Amely fölött nagyobb fény tündökölt,
Mint minden várak s kastélyok fölött.
Ó, emberek, gondoljatok ma rá,
Ki rómaihoz, barbárhoz, zsidóhoz,
A kerek föld mindegyik gyermekéhez
Egy üzenettel jött: Szeressetek!

Nagy Ferenc István
Karácsony ünnepén
/részlet/

Ó Te mindenható ékesség,
Tied az örök dicsőség,
Te, aki Jézust teremtetted,
Ki volt a te földi követed,
Aki felvállalta az emberek nyomorát,
S ki gyakorolt kegyelmet, s tett csodát.

A szeretet lángját hordozta,
S a rosszat jóra tanította,
Az elesetteknek hitet adott,
Sajgó lelkeket gyógyított,
S mégsem adtak néki glóriát,
Csak keresztet és Golgotát.

Nézek fel a fellegekbe,
A te sugárzó kék egedre,
Béke szenderül a lelkembe,
Angyali érzés a szívembe,
S hitem újra életre kél,
Ma, karácsony ünnepén.

Székesfehérvár, 2004.12.25.

HIRDETÉSEK

December 24-én, a karácsonyi vigília-szentmise este 8 órakor kezdődik a szigligeti templomban. Az éjféli misét Badacsonytördemicen tartjuk.

A karácsonyi ünnepek alatt, 25-én, és 26-án Szigligeten a szentmisék délelőtt 10 órakor kezdődnek.

Év végi hálaadás december 31-én, 16 órától lesz a szigligeti templomban.

Minden kedves Testvérünknek szeretettel kívánunk áldott Krisztus-születés ünnepet, amelyben bőven teremnek

a **Lélek** gyümölcsei:

A szeretet, öröm, békesség, türelem,
kedvesség, jóság, hűség, szelídség,
önmegtartóztatás.

(Gal 5, 18-23)

Kovács Károly Ferenc c. esp. plébános
és munkatársai